

Λόγος Αποχαιρετιστήριος στη Μνήμη του Νίκου Μοιράγια

Νομίζω, η μεγαλύτερη ανταμοιβή, χαρά και ικανοποίηση για έναν εκπαιδευτικό είναι η αναγνώριση του έργου του και η επιβράβευσή του από την τοπική κοινότητα. Μία τέτοια επιβράβευση γίνεται εδώ και σήμερα από το Δήμο του Παλ. Φαλήρου με την πρωτοβουλία του κ. Φωστηρόπουλου για τους αφυπηρητήσαντες συναδέλφους σε μια γιορτή παιδείας που δεν είχε πραγματοποιηθεί τα δυο τελευταία χρόνια λόγω των υγειονομικών μέτρων. Και μόνο η αφιέρωση λίγου χρόνου σε όλους όσους πέρασαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους στα θρανία φαντάζει ως δώρο ζωής. Είναι ο τόνος στο δεκάρι που πήραν στον έλεγχο. Μια άλλη επιβράβευση και νομίζω και η πιο σημαντική είναι όταν στην καθημερινή μας βιωτή κι ενώ πάμε προς απλές ρουτίνες ακούμε ξαφνικά «Γεια σας κύριε...» Και γυρνάμε και βλέπουμε έναν άγνωστο ενήλικα να μας χαμογελά. Και πρέπει να ανατρέξουμε στη βάση δεδομένων του μυαλού μας και να ψάξουμε ανάμεσα σε τρεις με τέσσερις χιλιάδες μαθητές που πέρασαν από τη ζωή μας για να τον αναγνωρίσουμε και να δείξουμε ανάλογη χαρά για τη συνάντησή μας. Και για να μας βγάλει από τη δύσκολη θέση : «Κύριε το 2001 στο Γ2, με τον ... και τον... που πήγαμε μονοήμερη στο Ναύπλιο?!?» Κι απαντάμε «αχ ναι βρε παιδί μου...τι γίνεσαι τι έχεις κάνει στη ζωή σου?» και μπορεί να μείνουμε ξάγρυπνοι όλο το βράδυ για να τον εντοπίσουμε...

Το Νίκο το Μοιράγια, για να έρθω στο προκείμενο, τον γνώρισα το 2017 όταν ανέλαβα τη διεύθυνση του 5^{ου} Γυμνασίου Παλ. Φαλήρου. Ήταν μια μορφή που σε ηρεμούσε με την ακρίβεια των λόγων του και την ευθύτητα των παρατηρήσεών του ενώ η βαθιά αίσθηση του χιούμορ μπορούσε να σπάσει κάθε πάγο και να διαλύσει κάθε στιγμή αμηχανίας.

Οι εκπαιδευτικοί, όπως πολύ καλά ξέρετε εκτός του παιδαγωγικού μας έργου επιφορτιζόμαστε και με διάφορες εργασίες διοικητικού – γραφειοκρατικού χαρακτήρα αφού το ελληνικό κράτος δε θέλει να καταλάβει ότι χρειάζονται τα σχολεία γραμματειακή υποστήριξη. Ο Νίκος είχε αναλάβει τη συνταξιοδότηση των συναδέλφων. Όταν κάποιος συνάδελφος ετοιμαζόταν για τη σύνταξη, ο Νίκος ήταν ο πρώτος που το μάθαινε. Σήκωνε τα μανίκια, έπαιρνε τα κλειδιά του αρχείου κι ανέβαινε στο δωμάτιο με τις σκονισμένες και κλειδωμένες σιδερένιες ντουλάπες. Έψαχνε τα αρχεία κι έβρισκε τις μισθολογικές καταστάσεις με τις μηνιαίες αποδοχές,

«σεντόνια» τα λέγαμε. Τα μάζευε όλα και τα κατέβαζε στη βιβλιοθήκη και καθόταν σε ένα υπολογιστή, συνήθως αφού έφευγαν όλοι και μετέτρεπε τα στοιχεία από χάρτινα σε rixel και byte. Αργά, υπομονετικά και μεθοδικά κατέγραφε κάθε μήνα της ζωής του απερχόμενου συναδέλφου σε ένα στικάκι που θα συνόδευε όλα τα απαραίτητα έγγραφα εκεί στη μέση της χρονιάς για την αίτηση συνταξιοδότησης. Έκανε τη μετάβαση από την έντυπη πραγματικότητα του παρελθόντος στη ψηφιακή εποχή με χαρακτηριστική ιώβεια υπομονή.

Αυτή τη μεθοδικότητα που τον χαρακτήριζε και την ακρίβεια της αποτύπωσης δεδομένων προσπάθησε να μεταφέρει και στους μαθητές του μέσα από το μάθημα της τεχνολογίας. Η δημιουργία μιας μακέτας απαιτούσε πλήρη αφοσίωση και απόδοση των αναλογιών για την επιτυχία του έργου, από τα στοιχεία της google earth σε μετατροπή σε χαρτί και ξύλο. Από το ιδεατό της ζωής μας στη χαρτογράφηση των ονείρων και στην καταγραφή απτών στοιχείων. Οι μαθητές του τον αγάπησαν για την υπομονή κι επιμονή που τους δίδαξε για το μάθημα της ζωής.

Ο Νίκος δεν πρόλαβε... δεν έβγαλε τα δικά του έγγραφα... η αρρώστια τον απέτρεψε. Και σήμερα μπορεί να μην είναι μαζί μας για να παραλάβει τα τιμητικά του δώρα όμως είμαι σίγουρος ότι θα ακούει, εκεί πάνω που είναι, καθημερινά «Γεια σας Κύριε Μοιράγια»...